

Sygn. akt II PK 257/08

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Romualda Spyt (przewodniczący)

SSN Zbigniew Myszka

SSN Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa B. S.

przeciwko K.T. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o odszkodowanie, premię i zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 kwietnia 2009 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Spółecznych w G. z dnia 8 kwietnia 2008 r.,

oddala skargę kasacyjną.

U z a s a d n i e

Powód B. S. domagał się zasądzenia od pozwanej K.T. Spółka z o.o. w W. kwoty 35.045 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika oraz tytułem odszkodowania za naruszenie zakazu dyskryminacji w zatrudnianiu. Następnie rozszerzył powództwo

o kwotę 8.739,63 zł. wraz z ustawowymi odsetkami, na którą składały się kwota 5.239,63 zł. tytułem premii za IV kwartał oraz kwota 3.500 zł. tytułem nienależnie pobranych opłat za używany przez powoda służbowy telefon i samochód.

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2007 r. Sąd Rejonowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych G. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5.235,63 zł. brutto tytułem premii wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2007 r. do dnia zapłaty (pkt I); oddalił powództwo w pozostałej części (pkt II).

Wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2008 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy po rozpoznaniu apelacji powoda od powyższego wyroku Sądu Rejonowego jedynie sprostował zaskarżony wyrok w ten sposób, że zamiast kwoty „5.235,63” wpisał kwotę „5.239,63” natomiast apelację oddalił.

Sąd drugiej instancji odnosząc się do żądania powoda odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, że oświadczenie woli pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia zostało skutecznie złożone powodowi w dniu 23 stycznia 2007 r. Odwołanie powoda od rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia i związane z nim żądanie odszkodowania jest spóźnione (art. 264 § 2 k.p.) ponieważ pozew został złożony do sądu w dniu 8 lutego 2007 r., a termin do jego wniesienia upłynął w dniu 6 lutego 2007 r. Wobec powyższego, zbędne było rozpoznanie zarzutów apelacji powoda dotyczących ustaleń faktycznych odnośnie zasadności rozwiązania z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył skargą kasacyjną powód w części oddalającej apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji w zakresie żądania odszkodowania z tytułu rozwiązania umowy o pracę z naruszeniem przepisów prawa o rozwiązywaniu umów w kwocie 21.027 zł. Skarga kasacyjna ma dwie podstawy.

W ramach podstawy naruszenia przepisów prawa materialnego zarzucono niewłaściwe zastosowanie art. 264 § 2 k.p. przez przyjęcie, że odwołanie powoda od oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia zostało złożone z opóźnieniem.

W ramach podstawy naruszenia przepisów postępowania skarga zarzuca naruszenie:

- a) art. 316 § 1 k.p.c. przez wydanie wyroku bez uwzględnienia całości stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy, tj. z pominięciem dowodu z potwierdzenia nadania listem poleconym pisma stanowiącego odwołanie powoda od oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, z datą 6 lutego 2007 r., co doprowadziło do uznania, że odwołanie powoda zostało wniesione z opóźnieniem;
- b) art. 233 § 1 k.p.c. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na dowolnej ocenie dowodów i braku wszechstronnej oceny wszystkich istotnych dowodów przez pominięcie dowodu z potwierdzenia nadania listem poleconym pisma stanowiącego odwołanie powoda od oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, z datą 6 lutego 2007 r., co doprowadziło do uznania, że odwołanie powoda zostało wniesione z opóźnieniem;
- c) art. 316 § 1 k.p.c. i art. 378 § 1 k.p.c. przez wydanie wyroku bez uwzględnienia całości stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy oraz bez uwzględnienia wszystkich zarzutów apelacji przez brak rozpoznania zarzutu apelacji dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku Sądu pierwszej instancji polegającego na przyjęciu, że w sytuacji, w której u pracodawcy brak było jakichkolwiek pisemnych regulacji zakazujących ujawniania wysokości wynagrodzeń pracowników, a powód nie został indywidualnie zobowiązany do utrzymywania w tajemnicy wyżej wymienionych informacji, u pozwanego istniał niepisany obowiązek zachowania w tajemnicy informacji o wysokości wynagrodzeń współpracowników, który należał do kategorii podstawowych obowiązków pracowniczych powoda, który to błąd doprowadził do naruszenia przepisów prawa materialnego – art. 52 § 1 pkt 1 k.p. przez przyjęcie, że przesłanie przez powoda w

dniu 19 stycznia 2007 r. współpracownikom z działu e-maila zawierającego dane dotyczące wysokości premii pracowników działu stanowiło przyczynę uzasadniającą rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w G. w części oddalającej apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji w zakresie żądania odszkodowania z tytułu rozwiązania umowy o pracę z naruszeniem przepisów prawa o rozwiązywaniu umów w kwocie 21.027 zł. i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania we wskazanym wyżej zakresie oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za wszystkie instancje lub orzeczenie co do istoty sprawy w części zaskarżonej poprzez uwzględnienie powództwa co do kwoty 21.027,00 odszkodowania i zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej skarżący podniósł, że Sąd drugiej instancji wydając wyrok nie uwzględnił całości stanu rzeczy w chwili zamknięcia rozprawy, pominął bowiem znajdujący się w aktach sprawy dowód z potwierdzenia nadania listem poleconym pisma stanowiącego odwołanie powoda od oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z datą 6 lutego 2007 r. Wobec tego nawet, gdyby przyjąć, że rozwiązanie z powodem umowy o pracę nastąpiło w dniu 23 stycznia 2007 r. to odwołanie od rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, złożone w dniu 6 lutego 2007 r., zostało złożone w terminie z art. 264 § 2 k.p.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Niezachowanie przez pracownika terminu do zaskarżenia czynności prawnej pracodawcy rozwiązującej stosunek pracy (art. 264 k.p.) wyłącza potrzebę rozważenia zasadności i legalności przyczyn rozwiązania umowy o pracę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2001 r. I PKN 693/00, OSNP 2003/22/539).

Powyższa sytuacja stanowi podstawę zaskarżonego wyroku i sytuacji tej dotyczą obie podstawy skargi kasacyjnej. W skardze kasacyjnej nie jest kwestionowana ocena prawna zaskarżonego wyroku co do konsekwencji

prawnych niezachowania określonego w art. 264 k.p. terminu do odwołania od rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia. Nie są też kwestionowane ustalone w zaskarżonym wyroku daty złożenia powodowi oświadczenia pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, oraz że w związku z tym termin do wniesienia odwołania upłynął w dniu 6 lutego 2007 r.

Sąd drugiej instancji ustalił, że „pозew noszący datę 6 lutego 2007 r. do Sądu złożył w dniu 8 lutego 2007 r. jego kwalifikowany pełnomocnik”. W związku ze stwierdzeniem uchybienia terminu określonego w art. 264 § 2 k.p., Sąd rozważał – jak to określił dla porządku – czy uchybienie terminu nastąpiło bez winy powoda, jednakże na podstawie wyjaśnień powoda, ustalił, że w okolicznościach podanych przez powoda „nie może być mowy o braku winy po stronie powoda w uchybieniu terminu”.

W rozpatrywanej skardze kasacyjnej jej podstawa nie obejmuje kwestii związanych z przywróceniem terminu w trybie art. 265 k.p. Jedynym dotyczącym podstawy prawnej oddalenia roszczeń pozwu ustaleniem zakwestionowanym w skardze kasacyjnej jest data wniesienia odwołania. Skarżący powołuje się na załącznik nr 1 do notatki służbowej z dnia 15 maja 2007 r. (k. 2 akt), na którym – według skarżącego – znajduje się nierozpatrzone przez Sąd drugiej instancji „potwierdzenie nadania listu poleconego nr 154017248 z datą 06 lutego 2007 r., które to potwierdzenie stanowi dowód złożenia odwołania od rozwiązania umowy o pracę.

Powyższy zarzut jest bezzasadny, gdyż – wbrew twierdzeniu skarżącego – notatka służbowa, na którą się on powołuje dokładnie odpowiada ustaleniom Sądu. W notatce tej stwierdza się, że „W dniu 15 maja 2007 r. do sekretariatu Wydziału Pracy stawił się r. pr. G. K. który poinformował, że w dniu 8 lutego 2007 r., wysłał do Sądu listem poleconym z powództwa B.a S. przeciwko K.T. Sp. z o.o. (na potwierdzenie czego złożył dowód nadania listu w urzędzie pocztowym)”. Ponadto w notatce tej zapisano, że pozew B. S. został zarejestrowany przez biuro podawcze 13 lutego 2007 r.

Także dołączone do tej notatki „potwierdzenie nadania”, na które powołuje skarżący zawiera stempel pocztowy z datą 8 lutego 2007 r., co jednoznacznie

potwierdza treść notatki i stanowi niebudzącą wątpliwości podstawę ustalenia dokonanego przez Sąd.

Z powyższych przyczyn wobec bezzasadności skargi Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.

/tp/